

Book Review:

Kaung: Kin Twin: Ka. Myi' (the River in the Sky), writer “Way Nay Thu”

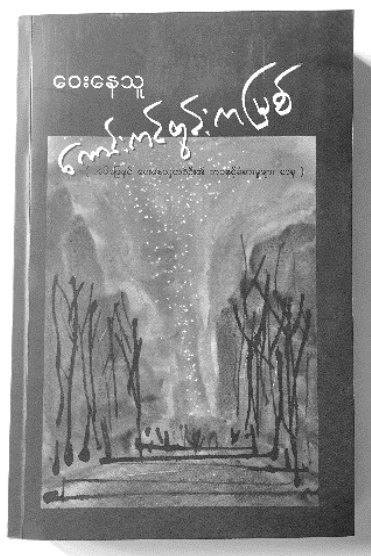
Thuza Nwe¹

Title : Kaung: Kin Twin: Ka. Myi'

Author : Way Nay Thu (U Aye Cho)

Original publisher : War Lae Society (Yangon, Myanmar)

Original publication : 2016

เหตุผลสำคัญในการเลือกหนังสือเล่มนี้ Kaung: Kin Twin: Ka. Myi' ของนักเขียน Way Nay Thu (U Aye Cho) คือ การเขียนแบบเล่าเรื่องที่ น่าสนใจ การเลือกคำที่เข้าใจง่ายสำหรับทุกคนที่มีความรู้ภาษาเมียนมาทุกระดับ โครงเรื่องที่เขียนไว้นั้นเป็นชีวิตประจำวันของครอบครัวคนธรรมดา ในวัฒนธรรมสมัยใหม่ของคนเมียนมาที่อยู่ต่างประเทศ ซึ่งอาศัยอาวรณ์ชีวิตในวัยเด็กและวัยรุ่นช่วงที่อาศัยอยู่ในบ้านเกิดร่วมกับครอบครัวและเพื่อน ๆ

¹ผู้เขียนบทวิจารณ์ สาขาภาษาเมียนมา ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง;

Book Reviewer, Myanmar Language Section, Department of Thai & Oriental Languages, Faculty of Humanities, Ramkhamhaeng University, E-mail: thuza@ru.ac.th

*Manuscript received May 4, 2020; revised May 15, 2020 and accepted May 20, 2020

หนังสือเล่มนี้เขียนด้วยภาษาเมียนมาที่ทันสมัย เป็นการเขียนในรูปแบบไดอารี่เฉพาะตัว อย่างไรก็ตาม โครงเรื่องทีเขียนเล่าไว้ในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงภายในระยะเวลาประมาณ 30 ปี (ค.ศ. 1988-2016) แต่ละบทเล่าเรื่องอย่างละเอียดให้ผู้อ่านเห็นภาพและรู้สึกเหมือนอยู่ในสถานการณ์เดียวกันกับผู้เขียน นอกจากนี้ ผู้เขียนยังเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองในขณะที่อยู่ต่างประเทศ โดยเปรียบเทียบกับสิ่งแวดล้อมหรือกิจกรรมที่เคยทำร่วมกันกับครอบครัวในประเทศบ้านเกิด

เริ่มต้นจากหน้าปก ภาพที่วาดจะแสดงความหมายของชื่อหนังสือไว้อย่างชัดเจนว่า “แม่น้ำในท้องฟ้า” (Kaung: Kin Twin: Ka. Myi) สีของท้องฟ้าที่เป็นสีฟ้าและสีของป่าที่เป็นสีเขียวจึงนั้นเชื่อมด้วยกันกับละอองฝนสีขาว ภาพที่เห็นเรียบง่ายสื่อความหมายที่เกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้ อย่างเรียบ ๆ และชัดเจน

หนังสือเล่มนี้มีทั้งหมด 86 บทสั้น ๆ แต่ละบทมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งตอนจบของบทหนึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของอีกบทหนึ่งต่อไป ชื่อหัวเรื่องเรียบ ๆ สั้น ๆ ของแต่ละบทจะเชื่อมโยงกับเนื้อหาของบทนั้น ความรู้สึกและความคิดในแต่ละเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทีเขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้ เขียนให้เห็นภาพด้วยตัวอย่างง่าย ๆ คำพังเพยที่ใช้กันอยู่ในชีวิตประจำวันของสังคมเมียนมา คำที่ใช้แบบเปรียบเทียบเรื่องราวในชีวิตประจำวัน และในอาชีพต่าง ๆ

ในบทแรกเริ่มต้นด้วยการเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้เขียนที่ย้ายจากประเทศเมียนมาไปอยู่ยังประเทศออสเตรเลียที่อยู่ของกลุ่มนั้นซึ่งไม่ได้พบกัน 4 ปีแล้ว การตัดสินใจที่จะไปอยู่ด้วยกันกับ “ว่าที่ภรรยา” ที่ต่างประเทศ ความตื่นเต้นในการย้ายถิ่นฐาน ความประหลาดใจในสังคมใหม่ที่ประเทศใหม่ ซึ่งเป็นขั้นตอนของสถานการณ์การเปลี่ยนชีวิตทั้งหลายไปนั้น โดยได้เขียนเป็นประโยคสั้น ๆ สะท้อนถึงความคิดที่สับสนเกี่ยวกับความปรารถนาและข้อเท็จจริงของผู้เขียน อย่างไรก็ตาม เมื่อได้ตัดสินใจแล้ว ทำให้เห็นความขัดแย้งของจิตใจระหว่างการตัดสินใจที่ต้องการจะเป็นนักเขียน อาจารย์ผู้สอนภาษาเมียนมาในประเทศบ้านเกิด หรือต้องการที่จะมีความสุขในการสร้างชีวิตครอบครัวที่น่ารักร่วมกันกับกลุ่มนั้นในต่างแดนที่ไม่คุ้นเคย ดังเช่นประโยคที่กล่าวถึงอย่างให้เห็นภาพชัดเจนว่า ในการตัดสินใจเลือกที่จะติดตามกลุ่มนั้น “สุดท้ายฉัน

ก็เป็นคนที่วางอาวุธไปในการรบ” แล้วเขียนไว้อีกว่า “สำหรับอนาคตของทายาทที่จะเกิดมาจากความรัก นั้นต้องทิ้งคนที่รัก และสิ่งที้นั้นต้องการที่จะทำไว้ข้างหลัง มาถึงยังดินแดนต่างประเทศ” ซึ่งเป็นการอธิบายการเสียดสีในการตัดสินใจของผู้เขียน

ในช่วงครึ่งหลังของบทแรก เป็นการเลือกคำและท่วงทำนองการเขียนที่ชัดเจนมากขึ้น ผู้เขียนต้องดิ้นรนเพื่อหางานทำและไปสัมภาษณ์งานในดินแดนที่ไม่คุ้นเคย รู้สึกแปลกใจในการให้บริการและการได้รับความช่วยเหลือจากผู้สัมภาษณ์ การใช้คำที่ง่าย ๆ และผู้อ่านสามารถจินตนาการถึงสถานการณ์ความเป็นจริงได้อย่างชัดเจน ในสำเนียงของคนต่างชาติพูดภาษาอังกฤษ เปรียบดังคำที่ว่า “ปิ่นที่หักบางส่วนแล้วไม่สมบูรณ์ที่ใช้งานได้” หมายถึง สำเนียงการพูดภาษาอังกฤษที่ไม่ชัด

ในบทที่ 2 เขียนไว้ว่า ความโชคดียี่ได้งานทำและการไปสัมภาษณ์งานเป็นครั้งแรก ได้รู้จักกับนายจ้างที่ดี เพื่อนร่วมงานที่น่ารัก ซึ่งดีพอ ๆ กับญาติพี่น้องสายเลือดเดียวกัน ผู้เขียนยังได้อธิบายเป็นประโยคสั้น ๆ เข้าใจได้อย่างง่าย ๆ เกี่ยวกับงานใหม่และลักษณะของธุรกิจที่คนทั่วไปไม่เคยได้ยินมาก่อน

ในบทที่ 3-5 เขียนอธิบายเกี่ยวกับผลกระทบของ ปีค.ศ. 1990 วิกฤตเศรษฐกิจโลกต้องงานและครอบครัว ทำให้ต้องตกงานที่ทำมานานกว่า 3 ปี ความคิดในการเลือกอาชีพใหม่จากสิ่งที่เป็นอยู่ในเวลานั้น ความเป็นอยู่ในช่วงเวลาแห่งการฟื้นฟ้ของคนที่ไม่มีใบประกอบวิชาชีพในการทำงานจากประเทศที่เขาอาศัยอยู่ และเป็นพ่อของเด็กเล็ก ๆ สองคนที่ต้องดูแล ทำให้ผู้เขียนตัดสินใจเลือกที่จะเป็นพ่อครัว ซึ่งเป็นความสนใจรองลงมาจากการเป็นนักเขียน และได้โอกาสเข้าไปศึกษาในหลักสูตรหนึ่งปี คือ “สุทศาสตร์และการจัดการเชิงพาณิชย์ระหว่างประเทศ” (International Commercial Cookery and Management) โดยไม่มีค่าใช้จ่าย ผู้เขียนได้เขียนอธิบายเป็นบทสนทนาสั้น ๆ ระหว่างเขากับอดีตนายจ้าง เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เป็นที่ปรึกษา ให้งานให้แก่คนตกงาน และผู้ประสานงานจากวิทยาลัยที่เขาสมัครเพื่อเรียนหลักสูตรการทำอาหาร เป็นการเขียนที่กระชับและสามารถถ่ายทอดสถานการณ์จริงในเวลานั้น ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพได้เป็นอย่างดี

ส่วนใหญ่ผู้เขียนจะเขียนอธิบายเกี่ยวกับสถานการณ์และบรรยากาศที่เผชิญอยู่ในต่างประเทศ และจะเปรียบเทียบกับความทรงจำเก่า ๆ จากประเทศเมียนมาเป็นช่วง ๆ ซึ่งจะไม่มีความสัมพันธ์ชีวิตจากอดีตที่บ้านเกิดได้เลย จากความสำเร็จในแบบที่เขาใฝ่ฝันมาตลอดชีวิต ในฐานะอาจารย์ผู้สอนภาษาเมียนมาและนักวิชาการที่ต้องการเดินตามรอยเท้าของนักเขียน และนักวรรณกรรมชื่อดังทั้งหลายของประเทศเมียนมา ตัวอย่างเช่น ตอนที่เห็นต้นหางนกยูงสีม่วงในวิทยาลัยที่ไปสมัครเป็นนักศึกษาเรียนการทำอาหาร “คิดถึงจังเลยนะ มีต้นไม้หางนกยูงสีม่วง 2 ต้นที่หน้าตึกภาควิชาภาษาเมียนมาในมหาวิทยาลัยอย่างกึ่งด้วย ต้นหางนกยูงสีม่วงนี้อาจเป็นสัญลักษณ์ของความสำเร็จในชีวิตของฉันใหม่เอนะ” อีกทั้งยังได้กล่าวถึงสังคม วัฒนธรรม และแนวความคิดของผู้คนจากประเทศใหม่อย่างละเอียด ให้เห็นภาพราวกับว่าเขากำลังนั่งเล่าให้เพื่อนฟัง

ในบทที่ 6 ความเครียดในการทำหน้าที่เป็น พ่อลูกอ่อน สามิ นักศึกษา และการเริ่มอาชีพใหม่ในเวลาเดียวกัน ที่เขียนไว้อย่างสั้น ๆ ว่า “ความกังวลและความวิตกกังวลเหล่านั้นทั้งหมดจะปะปนอยู่ในทุกลมหายใจที่ฉันหายใจอยู่หรือเปล่านะ” และพยายามทำใจในสถานการณ์ที่ยากลำบากของครอบครัวที่ต้องรับผิดชอบ ดังคำที่กล่าวว่า “ถ้าฉันไม่คัดท้ายเรือที่ฉันพายออกมาแล้ว เรือจะไม่เคลื่อนที่ไปไหนแน่ ๆ” ซึ่งเป็นสำนวนคำสอนดั้งเดิมของเมียนมา “พายเรือของตัวเองจะพายไปถึงเมืองพะโคก็ได้” หมายถึง “ถ้ามีคนทำอะไรสักอย่าง ควรมีจุดมุ่งหมาย และรู้วิธีที่จะไปให้ถึงจุดมุ่งหมาย” จากประโยคเหล่านี้ทำให้เห็นว่า การเกิดเป็นมนุษย์ที่บางครั้งอ่อนแอแต่เขาก็ให้กำลังใจตัวเองด้วยความมุ่งมั่นในการดูแลครอบครัวอันเป็นที่รัก

ในบทที่ 6-11 และ 16 เป็นบทที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการเตรียมเป็นนักศึกษาการเรียนทำอาหาร โดยเริ่มจากห้องเรียน ครูผู้สอนทำอาหารระดับมืออาชีพ อุปกรณ์ที่จำเป็นและตำราที่ได้มาตรฐานระดับโลก รูปแบบการเรียนการสอนที่เป็นการปฏิบัติจริงในการทำอาหาร ข้อมูลทั้งหลายที่เกี่ยวกับทฤษฎีการปรุงอาหารหลากหลายรูปแบบจากประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก สูตรมาตรฐานโลกที่ได้รับการยอมรับ การประกอบอาหารและการอบขนมเค้กปฏิบัติจริงกับพ่อครัวมืออาชีพ ผู้เขียนยังได้กล่าวถึงความแตกต่างของการทำอาหารประจำวันที่บ้าน และการทำอาหารแบบมืออาชีพที่ร้านอาหาร กิจกรรมเหล่านี้พาให้ไปสู่ความทรงจำเก่า ๆ ที่ทำด้วยกันกับเพื่อน ๆ

และครอบครัวขณะที่อาศัยอยู่ในประเทศเมียนมา เป็นการเล่าเปรียบเทียบอย่างละเอียด เช่น ตอนที่เรียนรู้เกี่ยวกับการปอกหัวหอมและมันฝรั่ง “การทำสิ่งเหล่านี้ทำให้ฉันคิดถึงแม่และป้า เพราะเคยช่วยแม่และป้าบ่อยครั้ง ทำให้การปอกหัวหอมและมันฝรั่งง่ายสำหรับฉัน ตอนที่เพื่อน ๆ ร่วมชั้นเรียนเต็มไปด้วยน้ำตาที่เกิดจากไอระเหยของหัวหอม” ความซับซ้อนของการทำอาหารเริ่มยากมากขึ้น ทำให้ผู้เขียนคิดถึงการทำอาหารร่วมกับเพื่อน ๆ ตอนที่พักอยู่หอพักในมหาวิทยาลัยอย่างกึ่ง

ในบทที่ 10 เขียนไว้ว่า “หากปลาและเนื้อสัตว์เปรียบเป็นความรัก ซอสที่ราดและเครื่องเทศที่ทำให้จานอาหารนั้นอร่อยก็คือความผูกพัน” ประโยคนั้นสะท้อนให้เห็นถึงความผูกพันระหว่างครอบครัวตัวผู้เขียนที่ปรากฏในอาหารที่ผู้เขียนทำนั่นเอง

ในบทที่ 11 เขียนไว้ว่า รู้สึกภาคภูมิใจในความรู้ความสามารถทางด้านคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นสูตรคณิตศาสตร์แบบเมียนมาง่าย ๆ สำหรับคนทั่วไปใช้ในการซื้อของในตลาดสด สูตรนี้ช่วยให้ผู้เขียนเป็นนักศึกษาอันดับหนึ่งของชั้นเรียนและได้สอนให้กับเพื่อนร่วมชั้นเรียนด้วย

ในบทที่ 12 เขียนไว้ว่า เป็นตอนที่ผู้เขียนกล่าวถึงความช่วยเหลือที่ได้จากอาจารย์ ซึ่งงานชั่วคราวให้ทำในวันหยุดวันเสาร์ครึ่งวันเช้า รายได้จากการทำงานนั้นช่วยชีวิตครอบครัวผู้เขียนได้เป็นอย่างดีในขณะที่เป็นนักศึกษาเรียนการทำอาหาร และความยากลำบากของครอบครัวที่มีลูกเล็ก ๆ สองคนที่ต้องดิ้นรนโดยมีรายได้ทางเดียวจากภรรยา “เขาให้ความช่วยเหลือเล็กน้อยเท่าที่เขาสามารถช่วยได้ จนทำให้เกิดความสะเทือนจิตใจ แต่ก็รู้สึกซาบซึ้งใจมาก” จากคำกล่าวของผู้เขียนจะเห็นว่าเขาซาบซึ้งใจในการได้รับความช่วยเหลือจากอาจารย์ในช่วงเวลาที่ยากลำบากนั้นขนาดไหน

บทที่ 13 ชื่อเรื่องว่า “ความคิดถึง” สื่อถึงเรื่องราวที่เกี่ยวกับความคิดถึงพ่อแม่และครอบครัวในประเทศเมียนมามากเพียงใด ในเวลาที่ได้รับจดหมายจากพ่อแม่ที่อยู่กันคนละประเทศ ความคิดถึงและความกังวลของพ่อแม่ที่มีอยู่กับลูกที่ไม่ได้เจอกันมานานเป็นเวลา 5-6 ปี เมื่อเห็นภาพอาหารและผักต่าง ๆ ที่พ่อแม่ชอบรับประทาน ทำให้น้ำตาไหลไม่หยุดทุกครั้ง ในวัยเด็กตอนเช้าทุกวันทีไปวัดพร้อมกับพ่อเพื่อที่จะไปถวายอาหารเช้าแก่พระสงฆ์ ระหว่างทางเดินกลับบ้านได้แวะซื้อผักชุบแป้งทอดแบบเมียนมาหลากหลายชนิดรับประทาน จากคำบอกเล่าของผู้เขียนสามารถ

สัมผัสได้ว่า ความผูกพันที่ผู้เขียนมีกับพ่อแม่แม่แก่ไหน

ในบทที่ 14 กับ 15 เขียนไว้ อย่างพอสังเขปเกี่ยวกับอีกด้านหนึ่งของชีวิตที่พบคนที่คอยช่วยเหลือในเวลาเริ่มต้นของชีวิตกับอาชีพใหม่ แต่ผู้เขียนไม่ได้เขียนรายละเอียดเกี่ยวกับประสบการณ์เลวร้ายที่พบกับคนเอาเปรียบ ราวกับว่ามันไม่ได้อยู่ในความทรงจำของผู้เขียนเท่ากับประสบการณ์ดี ๆ ที่น่าจดจำ

ชีวิตที่เริ่มต้นใหม่ในอาชีพพ่อครัว เขียนไว้ในบทที่ 18 และ 19 ว่า โชคดีที่ผู้เขียนได้รู้จักกับนายจ้างที่ดี ๆ หลายคน แม้ว่าจะเป็นเจ้าของโรงแรมที่มีฐานะร่ำรวยก็ตาม จะให้เกียรติและเคารพการตัดสินใจของลูกจ้างในการทำงาน

การไปเยี่ยมพ่อแม่ภรรยาที่ประเทศออสเตรเลีย และการเดินทางท่องเที่ยวประเทศต่าง ๆ ในยุโรป เขียนไว้ในบทที่ 20-22 อย่างละเอียดว่า การเดินทางบนท้องถนน การเห็นทิวทัศน์ธรรมชาติของแต่ละประเทศที่ได้ไป การได้รับความเมตตาจากชาวบ้านพื้นเมืองที่คาดไม่ถึง ประสบการณ์ที่ผู้เขียนเผชิญในทุกสถานที่ราวกับว่าผู้อ่านได้เข้าไปอยู่ในเหตุการณ์เดียวกันกับผู้เขียน อีกทั้งยังได้กล่าวถึงความรู้สึกขณะเดินขึ้นบันได ไปยังปราสาทเก่าแก่ที่ประเทศออสเตรียคล้ายกับว่า ได้เดินขึ้นเจดีย์โถงที่โยหรือพระธาตุอินทร์แขวน และทะเลสาบขนาดใหญ่ที่อยู่บนยอดเขานั้นคล้ายกับทะเลสาบอินเลในประเทศเมียนมา

ภายหลังจากการเดินทางไปยุโรป ผู้เขียนและครอบครัวได้เดินทางต่อไปยังประเทศเมียนมา เพื่อไปเยี่ยมพ่อแม่ซึ่งไม่ได้เจอกันมานานกว่า 6 ปี เขียนไว้ในบทที่ 23-25 กล่าวถึง ความสุข ความรัก และความคิดถึงที่มีอยู่ในใจของผู้เขียนอย่างชัดเจน “นานเกินไปแล้ว ขณะที่เปิดประตูบ้านแล้วไม่ได้เรียกคำว่า แม่” “แรงพลังที่มาพร้อมกับการจับมือพ่อและเรียกคำว่า พ่อ” เหมือนอยู่ในฝัน “หากกำลังฝันคืออยู่ กลัวที่จะตื่นขึ้นมา” และ “ถึงแม้ว่าเราจะคืนชนมมาในการเดินทางมาที่นี่ แต่เมื่อยิ่งใกล้จะถึงวันที่ต้องกลับไปเท่าไร ก็ไม่มีความสุขมากเท่านั้น”

ในบทที่ 26 และ 27 ผู้เขียนย้ายถิ่นฐานทั้งที่บ้านและที่ทำงานไปยังเมืองแคนเบอร์รา ด้วยเหตุผลที่มีความจำเป็นต่าง ๆ ของครอบครัว นอกจากนี้ ยังได้อธิบายเกี่ยวกับเมืองแคนเบอร์ราที่เป็นรูปแบบการอนุรักษ์ธรรมชาติ สิทธิของสัตว์ที่จะอยู่ร่วมกันกับมนุษย์ในเมืองได้อย่างอิสระและ

สังคมที่เป็นการดูแลซึ่งกันและกันด้วยความรับผิดชอบของแต่ละคนแม้ว่าจะไม่รู้จักกัน ทำให้ผู้อ่านปรารถนาที่อยากจะไปอยู่ที่นั่น

ในบทที่ 28-37 ผู้เขียนกล่าวถึง รายละเอียดเกี่ยวกับการเปลี่ยนสถานที่ทำงานที่โรงแรมห้าดาว ประสบการณ์การทำงานที่พัฒนาขึ้นไปในความสำเร็จเป็นขั้นเป็นตอน รวมถึงเพื่อนร่วมงานแต่ละคน แต่ละแบบที่ได้ร่วมงาน และได้พบกับพันธมิตรทางธุรกิจที่สามารถไว้วางใจได้ในการก่อตั้งธุรกิจ บริการอาหารในปัจจุบัน งานบริการที่น่าจดจำในชีวิตโดยการให้บริการอาหารแก่คนที่มีชื่อเสียง ระดับผู้นำของประเทศจากทั่วโลก

ในบทที่ 39-51 ผู้เขียนกล่าวถึง รายละเอียดเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติในประเทศ ออสเตรเลียทั้งที่เกี่ยวข้องกับสัตว์และสถานที่ต่าง ๆ สถานที่ประวัติศาสตร์ทั่วออสเตรเลีย ความงามของสถานที่ท่องเที่ยวตามธรรมชาติทั้งหมด แม้ว่าประเทศออสเตรเลียเป็นประเทศที่ทันสมัยและพัฒนาแล้วก็ตาม สถานที่ธรรมชาติและเมืองต่าง ๆ มากมายที่ยังอนุรักษ์ธรรมชาติอยู่กันแบบดั้งเดิม ความสะดวกสบายในการเดินทางทั่วประเทศออสเตรเลีย แม้ว่าจะพาเด็กเล็ก 2 คนเดินทางไปด้วยกัน ข้อมูลทั้งหลายที่เขียนไว้เป็นแบบเล่าเรื่องของสถานที่โปรดของผู้เขียนทั่วประเทศออสเตรเลีย ขณะที่พาครอบครัวไปเที่ยวในวันหยุดพักผ่อน ด้วยรูปแบบในการเขียนสถานที่แต่ละแห่งได้เปรียบเทียบกับสถานที่ที่มีชื่อเสียงจากทั่วประเทศเมียนมาไว้ว่าคล้ายคลึงกันอย่างไร

ในบทที่ 52-54 ผู้เขียนกล่าวถึง คนทั้งหลายที่ได้พบและได้รู้จักตั้งแต่เริ่มเข้าทำงานในประเทศออสเตรเลียด้วยมุมมองชีวิตที่มีความแตกต่างกันระหว่างคนเอเชียและคนตะวันตก จากการแบ่งสีผิวในบางพื้นที่ของประเทศออสเตรเลียในช่วงเวลานั้น เป็นความรู้ที่มีค่ามากสำหรับผู้อ่าน

ในบทที่ 55 ผู้เขียนกล่าวถึง เรื่องราวของลูกชายวัยประมาณ 13 ปี บวชเป็นสามเณรเป็นเวลา 5 วันที่เมืองแคนเบอร์รา ความรู้สึกที่ปลื้มปิติในฐานะที่เป็นพ่อ และวิธีการบวชในต่างประเทศที่จัดทำขึ้นนั้นไม่แตกต่างจากวิถีชีวิตดั้งเดิมแบบเรียบง่ายในการทำบุญที่ประเทศเมียนมา

ในบทที่ 56-57 ผู้เขียนกล่าวถึง ความผูกพันระหว่างครอบครัวที่มีให้กับสัตว์เลี้ยง ราวกับว่าสัตว์เลี้ยงในบ้านเป็นสมาชิกในครอบครัวของพวกเขา เช่น ลูกชายจะต้องป้อนอาหารปลาที่เลี้ยงไว้

ด้วยมือของเขา มิฉะนั้นปลาจะไม่กิน ความฉลาดของแมวสี่เหลี่ยมที่รู้วิธีการเข้าบ้านอย่างออเด้อออ
ออเซาะ และลักษณะขี้เล่นของแมวที่ชอบอาบน้ำฝน ในเวลาที่สัตว์เลี้ยงเหล่านั้นป่วย พวกเขา
ก็กังวล และเมื่อสัตว์เลี้ยงเหล่านั้นเจ็บป่วยตายพวกเขาก็รู้สึกโศกเศร้าเสียใจเป็นเวลานานหลายวัน
เมื่อมีลูกแมวตัวใหม่ก็จะปฏิบัติเหมือนเป็นสมาชิกในครอบครัวร่วมกับทารกน้อย เรื่องทั้งหลายนี้
สะท้อนให้เห็นถึงการเป็นครอบครัวที่มีความโอบเอื้ออารีและมีความรัก ความเมตตา

ความทรงจำเก่า ๆ ที่สวยงามและกิจกรรมใหม่ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเพื่อน ๆ สมัยเรียนที่
มหาวิทยาลัยอย่างกรุงเทพฯ และครอบครัว สถานที่ต่าง ๆ ทั้งหลายในประเทศเมียนมา วิธีการดำรงชีวิต
ในกิจกรรมประจำวันของคนในพื้นที่แต่ละแห่งของประเทศเมียนมา กล่าวถึงไว้ในบทที่ 58-84
อย่างละเอียดจนทำให้รู้สึกประหลาดใจมากในความทรงจำของผู้เขียน และความสามารถในการ
เขียนรายละเอียดให้เห็นเป็นตัวอย่างสั้น ๆ ในเรื่อง (1) ความคิดถึงดอกประดู่ที่คนเมียนมาทุกคน
ให้ความสำคัญ แต่ผู้เขียนไม่ได้สัมผัสแม้แต่กลิ่นมาเป็นเวลานานถึง 28 ปี (2) เกี่ยวกับแขกผู้มีเกียรติ
ที่มาเยี่ยมบ้านจากประเทศเมียนมา และหนึ่งในครุที่ผลัดกันให้เขาเป็นนักเขียนตามฝัน (3) เยี่ยมเยียน
พ่อแม่อีกครั้งที่อย่างกรุงเทพฯ ไปเที่ยวด้วยกันที่มณฑลและเมืองใกล้ ๆ ได้รับประทานอาหารท้องถิ่น
เห็นความเป็นอยู่ของผู้คนในสังคมท้องถิ่น สถานที่รอบ ๆ ตอนกลางของประเทศเมียนมา การทำบุญ
แบบธรรมดา ๆ ให้กับวัดและโรงเรียนแม่ชีทั้งหลาย (4) สังคมเมียนมาที่น่ารักในต่างประเทศที่
รวมกลุ่มกันเมื่อใด ก็ตามที่เป็นไปได้ (5) ความงามของทิวทัศน์หนึ่งในเมืองท้องถิ่นในประเทศ
เมียนมาที่มีชื่อว่า เมือง “โอะโพ” ซึ่งผู้เขียนเคยอาศัยอยู่ในวัยเด็ก (6) เมืองพุกามซึ่งเป็นเมือง
อันสง่างามที่สุดของประเทศเมียนมาที่ผู้เขียนชื่นชอบ (7) ความทรงจำเรื่องราวที่เกี่ยวกับเพื่อน ๆ สมัย
เรียนที่มหาวิทยาลัยอย่างกรุงเทพฯ และเมื่อกลับมาเจอกันในวัยที่มีอายุมากขึ้น (8) ความทรงจำเรื่องราวที่
เกี่ยวกับพ่อแม่และพี่น้องที่อาศัยอยู่ในประเทศเมียนมาเมื่อกลับมาพบกันในเวลาปัจจุบัน (9) เรื่องราว
ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมของวิถีชีวิต วัฒนธรรมอาหารท้องถิ่น และสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐฉาน เช่น
เมืองเต่าจี เมืองปิ่นตะยะ เมืองกะลอล เมืองโฮไป๋น กับทะเลสาบอินเล เป็นต้น การได้ไปเที่ยว
ด้วยกันกับครอบครัวและเรื่องราวอีกมากมายนั้นน่าสนใจมาก

ในบทสุดท้าย บทที่ 85 และ 86 ผู้เขียนกล่าวถึง การสรุปเรื่องที่นักเขียนต้องการสื่อว่า “ความรัก ความผูกพันและความรับผิดชอบระหว่างคนแต่ละรุ่นของคนที่มีอยู่นั้นนำไปสู่ความงามของสังคม เช่นเดียวกับความรักความผูกพันของท้องฟ้า ป่าไม้ และแม่น้ำที่พึ่งพาซึ่งกันและกัน หากพวกเราเป็นแม่น้ำที่อยู่ในท้องฟ้า คนรุ่นใหม่ก็จะเป็นป่าไม้ พวกเราพยายามอย่างดีที่สุดที่จะเป็นแม่น้ำที่อยู่ในท้องฟ้า เพื่อให้คนรุ่นใหม่มีชีวิตชีวา ถ้าความสัมพันธ์ระหว่างป่าไม้นั้นช่วย ปรคับประคองแม่น้ำ และแม่น้ำก็อยู่ดูแลป่าไม้ความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอยู่ต่อไป แม่น้ำแห่ง ความรัก ความเมตตาและความผูกพันซึ่งกันและกันจะไหลอยู่อย่างต่อเนื่องแน่นอน”

โดยสรุปแล้ว ประโยคส่วนใหญ่จะเขียนด้วยประโยคสั้น ๆ ซึ่งเป็นลีลาการเขียนของผู้เขียน ที่พาผู้อ่านรับรู้เรื่องราวจนจบโดยไม่เบื่อ นอกจากเรื่องราวการเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้เขียนแล้ว ผู้อ่านได้รู้จักวิถีชีวิตของผู้คนในประเทศเมียนมาและวัฒนธรรม ความผูกพันของครอบครัว ที่หลากหลาย รูปแบบการใช้ชีวิตของครอบครัวชาวเมียนมาทั้งในประเทศและในต่างประเทศ การเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ทางการเมืองและเศรษฐกิจของประเทศเมียนมา สถานที่ที่น่าสนใจแต่ละแห่งในประเทศเมียนมา นอกจากนั้นยังได้ความรู้เกี่ยวกับรูปแบบการใช้ชีวิต ในประเทศออสเตรเลีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเคารพกันในสังคมต่างวัฒนธรรม สิทธิมนุษยชนที่ เต็มรูปแบบในประเทศออสเตรเลีย และแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติในประเทศออสเตรเลียนั้นมี คุณค่ากับผู้อ่านอย่างมาก ๆ ที่เดียว

หนังสือเล่มนี้ Kaung: Kin Twin: Ka. Myi' ของนักเขียน Way Nay Thu กล่าวได้ว่าเป็น หนังสือที่มีความทันสมัยในท่วงทำนองการเขียนที่เข้าใจง่าย และด้านความรู้ที่ได้มานั้นไม่น้อย และ ประเมินค่าไม่ได้สำหรับผู้อ่านทุกคนเลยทีเดียว ©